

Prediking over Zondag 8 vraag: 24 - 25

Van God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest

Vraag 24: Hoe worden deze Artikelen gedeeld?

Antwoord: In drie delen. Het eerste is van God de Vader en onze schepping. Het andere van God de Zoon en onze verlossing. Het derde van God de Heilige Geest en onze heiligmaking.

Vraag 25: Aangezien er maar een enig Goddelijk Wezen is, waarom noemt gij de Vader, de Zoon en de Heilige Geest?

Antwoord: Omdat God Zich alzo in Zijn Woord geopenbaard heeft, dat deze drie onderscheiden Personen de enige, waarachtige en eeuwige God zijn.

Liturgie

Psalm 89:3

Schriftlezing: Johannes 16

Psalm 105:1, 2, 3

Psalm 68:16, 17

Gemeente,

In de vorige catechismusprediking is het laatst aan de orde geweest de vraag of alle mensen, zoals zij in Adam verdoemd zijn, ook in Christus behouden zijn. En daarop is het antwoord gegeven: 'Nee, maar alléén zij, die Christus door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen.' Ter toetsing is ons meegegeven het wezen van het geloof, dat waaruit het geloof eigenlijk bestaat. En dat is kortweg gezegd: in kennen, eventueel overgave, maar vooral ook in vertrouwen. Kennen en vertrouwen. In Zondag 6 is er gesproken over door wie eigenlijk de mens verlost kan worden. In Zondag 7 ging het over de vraag voor wie de verlossing bestemd is. In Zondag 7 is ook nog aan de orde gekomen wat een christen nodig is te geloven. En toen is gezegd: de belofte van het Evangelie, al wat God ons in het Evangelie belooft. Dus de belofte van het Evangelie, waarvan een korte samenvatting te lezen is in de Twaalf Artikelen van ons geloof. Wel, dat doet ons een beetje vreemd aan, omdat wanneer wij normaliter de Twaalf Artikelen van ons algemeen en ongetwijfeld christelijk geloof opzeggen, we bedenken dat het een formulier is. Maar hier zien wij tot onze verbazing dat die Twaalf Artikelen eigenlijk twaalf beloften van het Evangelie zijn, en die Twaalf Artikelen kunt u weer terugbrengen tot drie: de beloften van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest. En u kunt de drie beloften nog terugbrengen tot die ene belofte: 'Ik zal uw God zijn.' Zo kort, zo krachtig is het Evangelie.

Dat wil niet zeggen dat er niets meer over te vertellen valt, dat zullen we straks zien. Maar we beginnen bij de kinderen. Zij leren de Twaalf Artikelen, als het goed is. De jongens en meisjes moeten op de catechisatie de Twaalf Artikelen, de Wet des Heeren en ook de catechismus in hoofdlijnen leren. En hoe we daar nu ook over denken en zeggen: daar zit het niet in, het gaat er niet om dat je dat allemaal uit je hoofd weet, je moet het in je hart weten – dat weten wij allemaal zeer wel. Maar Brakel en Hellenbroek en vele anderen hebben gezegd dat het volk in die dagen dermate in Godskennis achteruitging, omdat het de fundamenten van het christelijk geloof niet meer kende; ook niet verstandelijk kende. En dat die verstandelijke kennis niet genoegzaam was, hoeft u Hellenbroek en Brakel en anderen niet te vertellen, dat wisten ze zeer wel. Maar ze hielden niet af en ze lieten niet los om kinderen de grondbeginselen van de leer der godzaligheid te leren. Daar moet u als ouders, en daar moeten de jongens en meisjes aan meewerken, want dat hebben ze dringend nodig en dat zal in het verdere leven ook wel blijken.

Tot onze verbazing zien wij dus dat wat een christen gelooft, heeft God *beloofd*! Dat kan ook niet anders, want belofte en geloof hangen wederkerig samen. Het een is van het ander niet los te maken. Als er wel een geloof was, maar geen belofte, waarop zou dat geloof rusten? Als er wel een belofte was, maar geen geloof, hoe zou die zich ooit verwerkelijken? En nu zijn tot onze verbazing de Twaalf Artikelen twaalf beloften van God. Twaalf touwen van God die uit de hemel op deze aarde hangen. Die zo laag hangen, dat de kleinste van de kleingelovigen erbij kan. God zegt in die Twaalf Artikelen wat Hij als Vader en Zoon en Heilige Geest is en doet, en zegt: Zó ben Ik helemaal voor jou. Gemeente, dat is verbazend! En is het een wonder dat de catechismus zegt: 'Wat is een christen nodig te geloven?' Daar zit het woord 'nood' in. Want het is altijd zo dat in de weg van ontleding en van nood de volheid van Gods belofte tot openbaring en tot verwerkelijking komt. Vandaar dat deze Twaalf Artikelen opgebouwd zijn op het geloof in God de Vader en in Jezus Christus en in de Heilige Geest. Dat zijn de drie pijlers, de drie fundamenten waarop het geloof rust, waarbuiten het niet kan. Vandaar dat wij geen kerkdienst kunnen beginnen of wij noemen de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Vandaar dat wij geen kind of volwassene dopen of het is in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Vandaar dat er geen belijdenis des geloofs kan plaatshebben dan in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Zo openbaart God Zich. Daarop rust het geloof. Daaruit puurt het de honing. Daaruit haalt het alles wat nodig is voor tijd en eeuwigheid.

Nu worden wij geroepen om dat met elkaar te overdenken. Dat is geen ongevaarlijke bezigheid. Want laten we er goed aan denken dat wij voor diepe verborgenheden staan. Weliswaar geopenbaard, maar verborgenheden voor ons menselijk verstand. En hoezeer ons verstand geroepen is zich in de waarheid van God te dompelen, en hoezeer dat verstand nodig heeft door Gods Geest en bloed gewassen te worden, we hebben afstand te bewaren, want deze God is duizelingwekkend hoog.

Hoewel het waar is dat God de hemel en de aarde schiep met de hele werkelijkheid die ons omringt en de oneindige ruimte waar wij geen eind aan kunnen zien, blijft God niet in Zijn schepping opgesloten. Maar is Hij zó groot, zó van een totaal andere orde dan wij mensen, dat Hij boven Zijn schepping kan staan en blijft staan en er tegelijk wonderlijk middenin kan staan. Het kleinste vezeltje, de kleinste cel in uw en in mijn lichaam draagt Hij door het woord van Zijn kracht. Dat is een werkelijkheid die ons begrip zo duizend mijlen te boven gaat, dat wij er niet aan toe kunnen komen. En tegelijkertijd heeft de kerk altijd het diepst God verheerlijkt in haar hymnen, in haar lofzangen, in haar psalmen; in haar liederen waaronder God, de enige, de drie-enige God, wonen wil. Dat wil zeggen, het is een werkelijkheid die niet uit te spreken is, maar wel makkelijker uit te zingen in de aanbidding, in de lofverheffing en in de dankzegging. En als wij geroepen worden om te spreken over God, dan mag bij u en bij mij dat afstandsgevoel dat Hij hoog en verheven is aanwezig zijn, en tegelijkertijd mogen we die nabijheid als een wonder ervaren, dat Hij, hoewel Hij woont in de hoogte, woont bij degene die van een verbrijzelde en nederige geest is (Jes. 57:15). Gemeente, hier wordt zonder aarzeling, je zou haast zeggen ongecompliceerd, de belijdenis gegeven: Ik *geloof* in God! Net zo ongecompliceerd als een vader zijn gezin binnenstapt en al de gezinsleden weten: Dat is vader. Of wanneer een koning zich midden onder zijn onderdanen begeeft, en die onderdanen zeggen: Dat is onze koning, onze verzorger.

En zo wandelt God tussen de gouden kandelaren, te midden van Zijn gemeente. Zo wandelt de Heere te midden van Zijn kinderen en Hij zegt: 'Ik ben God, Ik ben uw God.' U zult zeggen: Dan is er heel wat gebeurd; en dat is ook zo. Want deze God treedt uit Zijn verborgenheid en maakt Zich bekend aan mensen. En wat is het dan een wonder dat de kerk nooit uitgaat van de vraag: Zou er wel een God zijn? En als Hij er is: Waar woont Hij? En als Hij ergens woont: Wat doet Hij? Want dat zijn bijna godslasterlijke vragen. Maar dat de kerk in haar beste gestalte ervan uitgaat: God is bekend in Juda's stam. Dat is God. Wat is dat duizelingwekkend diep wanneer ons hier gewezen wordt op wat God wil zijn voor ons. Want God blijft niet in het verborgene. Al wat Hij is, wendt Hij aan tot ons heil.

Dat hoefde Hij niet te doen, dat is Zijn genade. Want Hij zou duizendmaal en duizendmaal God zijn en blijven ook al had Hij de wereld niet geschapen. Al had Hij u en mij niet geschapen. Maar aangezien het Hem behaagd heeft om die wereld tegenover Zich te hebben en om die mensheid daarop te zetten, wendt Hij alles aan tot de zaligheid van Zijn kerk. En Zijn hele Vader-, Zoon- en Heilige Geest-zijn is erop gericht om die kerk zalig te maken en om die wereld terug te krijgen.

En nu is de catechismus uitermate eenvoudig en zeer praktisch en zegt: Wij kennen God uit Zijn werken. Dat wil zeggen: uit Zijn schepping, uit Zijn verlossing en uit Zijn heiligmaking. En dat is ook waar. Want God laat eerst Zijn handen zien. En wij klimmen door het geloof op van die handen tot Zijn gelaat, tot Zijn ogen en tot Zijn hart. Is dat niet een wonder, dat God aan alle schepselen in de algemene openbaring Zijn handen laat zien, zodat Hij alle schepselen, groot en klein, schrijft in een boek, schoon om te lezen? Het is alleen maar zo droevig dat het een mens nergens brengt! Er zijn er hier wel die met vakantie geweest zijn en die prachtige dingen hebben gezien. Maar zijn ze tot God bekeerd? Zijn ze op de knieën gekomen? En hebben ze God in een hoge berg of in een duizelingwekkend ravijn, in de vogel- en in de dierenwereld, kortom in de hele schepping ontmoet? Ik zeg niet dat het onmogelijk is, integendeel. Maar dan zijn wij niet alleen schepselen die van God gevallen zijn, maar ook schepselen die tot Hem teruggebracht zijn. Zoals ik hier een bril voor me heb, die ik nodig heb, zo zet God ons de bril van Zijn Woord op om in Zijn schepping Zijn vingers, Zijn handen, Zijn hart en Zijn ogen te ontdekken. Maar dan heeft Hij eerst uw en mijn brillenglazen roodgekleurd door het bloed van Christus. En we zijn door de verlossing heen gegaan tot God, de Schepper. Dat wil niet zeggen dat een mens buiten die verlossing niet enige kennis van God de Schepper zou hebben, ongetwijfeld. En ik zeg ook niet dat dit van geen betekenis is voor dit leven, ongetwijfeld. Maar gemeente, het gaat hier om die God, Die Zich in Christus openbaart.

De catechismus is uiterst eenvoudig en wijst ons op God de Vader en onze schepping. Dat betekent natuurlijk niet dat de Zoon en de Heilige Geest niet met die schepping te maken hebben. Het is duidelijk, en ik wil dat kort zeggen: Alle werken van God uit naar buiten zijn werken van God de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Dat wil zeggen: de schepping is een werk van de drie-enige God: van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De heiligmaking is een werk van God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. En tóch wordt op een bijzondere wijze de schepping toegewezen aan God de Vader. En dat is ook zo. Want er is een heilige opeenvolging in de Heilige Schrift. Als God al de werken van Zijn hand, beschreven in Genesis 2, voltooid heeft, dan staat er dat de werken van God volbracht waren.

Let op dat woordje 'volbracht'. En dan gaat God de Vader niet rusten door niets te doen. O nee, maar dan gaat Hij door met de voorbereiding via de val, van de vleeswording des Woords. Dan zendt Hij Zijn Zoon, dan treedt hoe langer hoe meer die Zoon op de voorgrond, Die lijdt, strijdt en sterft. Maar niet voordat Hij heeft gezegd: 'Het is volbracht.' Dan gaat het over God de Zoon en onze verlossing. En zodra de Zoon heeft gezegd: 'Het is volbracht', en uit de doden is opgestaan en naar de hemel is gevaren en de Geest heeft uitgestort, dan begint op een bijzondere wijze het werk van de Heilige Geest en onze heiligmaking. Wat niet zeggen wil dat de Zoon in het Oude Testament niet schaduwachtig aanwezig was. Maar waar het om gaat, is dat de schepping op een bijzondere wijze aan de Vader wordt toegeschreven dóór de Middelaar, dat is de Zoon, en dóór de Heilige Geest, Die broedde op de aarde en op de wateren. Maar God de Vader staat voorop. En wanneer op de verlossing aan gewerkt wordt, dan zendt de Vader Zijn Zoon. Die Zoon wordt ontvangen door de Heilige Geest. Hij offert Zichzelf op door de Geest. Het zijn altijd weer werken van God Drie-enig. Maar het is de Zoon Die de verlossing teweegbrengt. En zo is het ook met de Heilige Geest, Die overal werkzaam was, maar in het bijzonder het werk van de Zoon overneemt op deze aarde in het overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Kortom, gemeente, het is om te duizelen! Maar God Drie-enig steekt Zijn hand uit naar Zijn kerk. En in Zijn kerk naar deze wereld, die Hij gelouderd als Zijn wereld terug wil hebben! En dan staan wij verbaasd dat er bij God zo'n harmonie is. Dat de Een de Ander niet tegenwerkt, maar dat het werk van de Vader door de Zoon wordt aanvaard, en omgekeerd, dat het werk van de Heilige Geest, de Geest Die uit de Vader en uit de Zoon uitgaat, tot God terugkeert.

Dat is duizelingwekkend! Uit God en door God en tot God zijn alle dingen. En daarom is Hem de kracht en de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid. De Vader scheidt, de Zoon verlost en de Heilige Geest heiligt. Dat wil zeggen: Hij wederbaart, Hij brandt uit, Hij maakt een nieuw schepsel, Hij verbindt met Christus. Hij past het Goddelijk werk aan de ziel van de mens toe. En Hij werkt het in de gemeente uit.

Dit verklaart dus hoe wij aan deze onderscheidingen gekomen zijn. Meer dan onderscheidingen zijn het niet. Want de Schrift zegt met grote nadruk: God de Heere is Eén! 'Hoor, Israël, de HEERE onze God is een enig HEERE' (Deut. 6:4). Want hoe zou ooit een sterveling het wagen om in God te gaan onderscheiden? Het is er ingehamerd en ingeslagen tegen het veelgodendom van die dagen en in onze dagen, dat God de Heere niet uiteenvalt in verschillende patronen, gruwelijk gezegd. Maar dat God de Heere Eén is en onaantastbaar. En tegelijkertijd is de verrassing dat die éne Heere genoemd wordt Vader, Zoon en Heilige Geest. Zijn dat eigenlijk andere Namen voor dezelfde Persoon? Er zijn er geweest die dat leerden en zeiden: God zet elke keer een ander masker op. De ene keer is Hij Vader, dan is Hij weer de Zoon, en dan is Hij weer de Heilige Geest. Ik zal u de vreemde woorden besparen. Maar deze leer heeft de kerk veroordeeld, omdat zij in de Schrift door de Heilige Geest anders werd onderwezen.

Er is in de eenheid Gods een meervoud. Als God bijvoorbeeld zegt: 'Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld en naar Onze gelijkenis' (Gen. 1:26), dan is dat woord 'ons' letterlijk te nemen en niet als een majesteitsmeervoud, zoals Hare Majesteit de Koningin weleens zegt: 'Wij Juliana, Koningin der Nederlanden', terwijl er toch maar één koningin is. Nee, want het Hebreeuws kent het majesteitsmeervoud niet. Als er in het Hebreeuws 'wij' staat, dan is dat echt een meervoud. Als God dus op de eerste bladzijde van de Bijbel reeds zegt: 'Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld en naar Onze gelijkenis', dan blijkt daar een meervoud in God te zijn. Nog niet duidelijk, nog niet helder, maar die is er. God gaat in beraad voordat Hij de mens scheidt. In het Oude Testament lezen we niet alleen van een engel des HEEREN, maar ook van dé Engel des HEEREN, Die op Zijn tijd Zelf God wordt genoemd. Die als God wordt vereerd. Die niet alleen Gods Boodschapper is, maar Die God Zelf is. De Man Die met Abraham sprak; Die met Jakob worstelde; Die in de wolk- en vuurkolom tegenwoordig was; Die bij de drie mannen in de brandende oven was. Het zijn voorvormen van de vleeswording des Woords. Voorlopers, en tegelijkertijd ook Zelf reeds God, Die te prijzen is tot in eeuwigheid.

Over dit mysterie heeft de kerk in de loop der eeuwen nagedacht. Ik heb u de Geloofsbelijdenis van Athanasius, een van de oudste oecumenische symbolen, voorgelezen. Niet zo makkelijk, je leest deze niet als een of andere krant uit Zoetermeer of omgeving. Maar u kunt er gerust van uitgaan dat er niet alleen veel denkwerk, maar ook veel gebedswerk verricht is, alvorens de kerk de eenheid en de driepersoonlijkheid in de eenheid enigermate als een stamelend en stotterend kind onder woorden heeft leren brengen. Daar is heel wat aan voorafgegaan. Daar is een strijd van eeuwen door beslecht. Wat van God geleerd is, heeft altijd vol eerbied dit neergelaten scherm van Athanasius aanvaard. Ze hebben nooit gezegd: Dat is het nu! En ze hebben nooit gezegd: Het kan nooit beter gezegd worden. Ze hebben altijd gezegd: Deze man is door God op een bijzondere wijze verlicht om rondom dit mysterie een scherm te trekken, waardoor de schennende handen worden weggeslagen van degenen die zeggen dat er drie Goden zijn of dat er één God is en dat Hij (denk maar aan dat masker) telkens weer met een ander gezicht kijkt.

Gemeente, wij *geloven* het, omdat God Zich alzo in Zijn Woord heeft geopenbaard! En dan zwijgt het in onze ziel. Het eerste en het laatste woord spreekt God. Dat heeft onvoorwaardelijk gezag op de ziel, op het hart en op het leven. Als God zegt: 'Ik ben Vader, Zoon en Heilige Geest', dan staan wij vol verbazing en verwondering, omdat wij weten dat de Vader een Ander is dan de Zoon, en de Heilige Geest een Ander dan de Vader en de Zoon. Een Ander. Calvijn zegt: Ik wil het stuk van de drievuldigheid tot de grootste eenvoud terugbrengen. Ik heb geen lust, zegt Calvijn, om te twisten, met wie dan ook, mits maar vaststaat dat de Vader een Ander is dan de Zoon; de Zoon een Ander dan de Heilige Geest. En dat deze drie Personen nochtans de waarachtige en enige God zijn. Is het eigenlijk niet een beetje droogzwemmen wat wij doen? Is het eigenlijk niet een beetje theoretiseren waarvan je zegt: Wat heb je daar nu aan in je leven? Wat koop je daar nu voor? Wat doe je daar nu mee? Is dat nu heus zo belangrijk? Jezus zegt van wel. Hij staat vlak voor de uitgang van Zijn leven met biddend geheven handen. En Hij zegt: 'Ik zal de Vader bidden' (Joh. 14:16). Ik, dat is de Zoon, Ik zal de Vader, dat is dus een Ander, bidden en Die zal u een andere Trooster geven, en dat is de Geest. Daar hebt u ze in één tekst. En als u straks onder de zegen naar huis gaat, dan is het: 'De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u allen' (2 Kor. 13:13).

Dat is noodzakelijk, omdat God Zich zo heeft geopenbaard. Want wat God doet, is volmaakt. En daar komen wij achter wanneer wij God leren kennen. We kunnen van onze jeugd aan bij de waarheid zijn opgevoed – en dat is een groot voorrecht – terwijl wij toch een onbekende God dienen. Als we eerlijk gemaakt worden, moeten we zeggen: Wie is God eigenlijk voor mij? En dan herhalen we niet wat straks gezegd is, dat een onderscheidende kennis, dat onderwijs van grote betekenis is. Want het geloof werkt altijd met de geloofsinhoud. Ook van het verstand. Maar het gaat er hierom dat wij bij de waarheid Gods opgevoed een onbekende God kunnen dienen. En dat is een ontzaglijke zaak! Want als u nu morgen een atheïst tegenkomt die zegt: 'Daar is geen God', wat zou u dan tegen hem zeggen? U zult zeggen: Ik heb daar geen scholing en geen training in gekregen. Dat is niet zo vreselijk belangrijk, al is dat wel van belang. Maar wat zou u nu tegen hem zeggen?

Op de Algemene Kerkvergadering is de Godsvraag aan de orde geweest op een wijze die ontstelt, doordat er een vrouw opstond die zei: 'Ik weet niet wie God is, ik weet niet waar Hij woont en ik weet ook niet wat Hij doet.' Wat zou u tegen deze vrouw zeggen? U mag natuurlijk de Twaalf Artikelen opzeggen. Het zijn twaalf beloften, twaalf touwen – uitstekend! Maar kunt u nu ook uit uw persoonlijk leven getuigen dat deze God Zich aan u heeft geopenbaard? En dat gaat nooit buiten de plaats om waarin wij gesteld zijn en dat is de zondaarsplaats en de zondaarsbank.

Want, gemeente, we zijn van afkomst zo vervreemd van God, onze Maker. We staan zo verschrikkelijk ver van God af. We zijn zo verduisterd in ons verstand. En wat is het ontzettend deze God, Die in de gemeente wordt aangeroepen als onze God, als de God des verbonds, om die als de onbekende God te dienen. De apostel zegt: 'Sommigen [ook in de gemeente van zijn dagen reeds], hebben de kennis Gods niet. Ik zeg het u tot schaamte' (1 Kor. 15:34). Maar dan kan ik u wel zeggen dat u andere goden voor u uitdraagt, want de mens moet wat hebben. Dat u daarom voor u uitdraagt de zichtbare en tastbare dingen. Dat u alleen maar wakker wordt als het over geld, zaken en bedrijf gaat. Dat u voor u uitdraagt uw boze lusten, uw wellust, uw eigen ik. En God is de vijand van dat eigen ik.

Als er nu overtuigingen zijn dat deze God de ware God is, dan betekent dat toch dat Hij recht heeft op uw en mijn leven! Dat wij verschuldigd zijn Hem te dienen met héél ons hart, en met heel onze ziel. En dan bent u er ooit mee vastgelopen dat u er niet uitkwam. Want hoe zwaar de eis is en hoe hoog de roeping, wij brengen er niets van terecht. Daardoor worden wij zondaren voor God. Voor die God Die ons geschapen heeft. En dat geeft ons noodzaak Hem te zoeken. Hoor dat Woord en die enige Zaligmaker, Die ons ook in de zin der schepping terugbrengt.

Gemeente, dat is een zaak die we elkander op het hart mogen binden, opdat u die werkingen van Gods Geest niet blust, niet uitdooft en u daar niet tegen verzet. Dat is ons bestaan. Dat moet ieder die onder de genade heeft leren buigen met schaamte zeggen. Maar het is desniettemin een kwalijke en harde zaak. Er zijn ook mensen in de gemeente die zeggen: Ja, bekeerd ben ik wel niet, maar ik ben wel de waarheid toegedaan. En ik begrijp zo ongeveer wat ze ermee bedoelen. Maar dacht u niet dat hier eigenlijk achter verborgen zit dat mensen toch nog wat hebben? Ze zijn weliswaar niet die ze werkelijk wezen moeten of zoals God ze hebben wil, maar ze hebben toch wat!

Een vreselijk gevaarlijke godsdienst. De eerste de beste boef is eerder tot bekering te brengen dan deze mensen, want ze hebben geen zondebesef. De schepping staat niet tegen hen op. Ze horen de schepping en het schepsel niet kreunen onder de vloek Gods om onze zonden. En ze menen dat ze toch iets zijn voor God. Maar gemeente, God de Vader en onze schepping wil zeggen: Hij schiep ons naar Zijn beeld. Wij vielen van Hem af en we zijn grote nullen achter elkaar. Niets dan zondaren voor Hem. Bent u daaronder verslagen? Want God kwijt te zijn, dat is duizend keer erger dan uw geld, uw zaak, uw bedrijf, uw land, uw vrouw, uw man en dan uw kind kwijt te zijn. God kwijt te zijn. Geen toevlucht te hebben in dagen van nood en wanneer het doodsweet op ons gezicht staat. Geen uitzicht te hebben op een Borg en een Middelaar.

Laat ik u daartoe vermanen, opdat u in verslagenheid naar deze God vraagt! Die Zichzelf openbaart in Zijn Woord. Dat u in verslagenheid leert buigen onder Zijn Goddelijk gebod en onder Zijn Goddelijke eis. Want wie God kwijt is, wordt eenzaam en bedroefd. Die loopt er niet mee te koop, maar die zoekt God op verborgen plaatsen. Hij heeft God in alles nodig. In alle dingen van het gewone leven, maar zeker om door dit leven heen te komen en eruit te komen. En wanneer hier mensen zijn met sterke verdorvenheden, die gebonden zijn door de duivel, gebonden door hun zonden, gebonden door de blindheid van hun verstand en als een ezel in een cirkel rondraaien, laat ze het nooit opgeven! Vraag naar deze God, Die Zich hier in dit Woord openbaart! Opdat u verstand ontvangt om Hem te kennen. En dat is niet een kwestie van ontwikkeling, hoe kostelijk die gave ook is, maar het is een geschenk van God: een verlicht verstand. Wetenschap dat die God ons geschapen heeft. Dat er een breuk ligt. En dat Hij van Zichzelf uit die Zaligmaker naar ons toeschuift in het aanbod van het Evangelie. Dat is een verlicht verstand. 'Want die tot God komt, moet geloven dat Hij is en dat Hij een Beloner is dergenen die Hem zoeken' (Hebr. 11:6).

En wanneer we daar kennis aan krijgen, dan zijn we nog maar krullenjongens, die pas beginnen. Dan moeten we in alle dingen nader onderwezen worden. Niet in theoretische vorm, er zijn allerlei theorieën, maar dan moeten wij nader onderwezen worden. Dat is opgroeien in de kennis en in de genade van Christus Jezus, onze Heere. En een kind van God mag zich tevredenstellen met wat God geeft in Zichzelf, dat is Zijn Zoon, en als Onderpand de Heilige Geest. Wij hebben niet de diepte Gods te doorzoeken buiten de Middelaar om. Dan breken we onze nek, maar wij hebben God de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest te prijzen. En dat mag de meditatie zijn, dat mag u overdenken: wat nu de Vader deed om u te redden. Wat het nu de Zoon gekost heeft om u te trekken uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Wat het de Heilige Geest gekost heeft om u van dood levend te maken. Dan mag de overdenking zijn van de Vader naar de Zoon en van de Zoon naar de Geest en van de Geest naar de Zoon en naar de Vader, opdat uw gebeden vrijmoedig zouden zijn; en tot de Vader en tot de Zoon en tot de Heilige Geest.

Laatst vroeg iemand: Mag ik bidden tot de Geest? Jazeker, dat is een belangrijke zaak. 'Gij Geest, kom aan' (Ez. 37:9). Mag ik bidden tot de Heere Jezus? Jazeker, 'Wat gij de Vader bidden zult in Mijn Naam, dat zal Ik u geven' (Joh. 16:10). Mag ik bidden tot de Vader? Och, dat kan zeer teer liggen. De vrijmoedigheid ontbreekt. Vraag maar aan Hemzelf om opklaring. Want wie de Zoon heeft gezien, die heeft de Vader gezien. En de Zoon neemt mensen mee naar de Vader, zoals de Vader de Zoon zond naar de mensen.

Wel, wat is er dan een roeping, juist in deze ontzaglijke tijd van verval waarin mensen als blinden langs de wand tasten, en waarin de rest ondergaat in zedeloosheid. Wat is er een ontzaglijke roeping van de kinderen Gods om te zeggen dat God er is en onze God is. Om te spreken van God de Vader en onze schepping. En van God de Zoon en onze verlossing, van God de Heilige Geest en onze heiligmaking. Er is een Duitse schrijver die schreef dat als het over de schepping gaat, het Evangelie zo allerpersoonlijkst is dat u mag zeggen: God heeft mij op het oog gehad, Hij heeft mij geschapen. En als het gaat over de verlossing door het bloed van Christus dan is het: Onder al die miljoenen had Hij mij in het oog. En als het gaat over de Heilige Geest, dan was ik het die daar vertreden lag in mijn bloed, en bij wie God langskwam en zeide: 'Leef, ja leef' (Ez. 16:6). We hebben onderwijs nodig. Jawel, maar onderwijs doortrokken en doorgeurd van die kennis Gods die alle verstand te boven gaat.

Want de roeping van de gemeente is dat zij nu aan de overheden en de machten en de engelen bekendmaakt de onnaspeurlijke rijkdom van Christus. Dat is wat! Dat waar God begonnen is Zijn welbehagen te laten uitzingen door de engelen, Hij dat bevestigd heeft in Zijn eigen Woord. Dat nu de gemeente Gods geroepen is om aan de overheden en de machten en de tronen in de hemel en op de aarde bekend te maken de onnaspeurlijke rijkdom van de genade Gods! En dat God Eén is, hoewel drie Personen. En wat is het dat de kerk Gods één is? *Een* God en Vader, *een* Heere Jezus Christus, *een* Heilige Geest. Die oecumene hoeft niet gemaakt te worden onder veel gedokter en onder veel correcties, maar die oecumene is er in God. In God de Vader, in God de Zoon, en in God de Heilige Geest. *Een* lichaam, *een* geloof, *een* doop, *een* hoop uwer roeping (Ef. 4:4,5). Wel, gemeente, wat is het dan ook nodig, dat wanneer wij van God en van Christus en van de Geest zijn, we dan ook eenzelfde weg, eenzelfde hart, eenzelfde kennis op deze aarde verspreiden. Opdat God in de menigvuldigheid van Zijn weldaden zou worden geprezen en gedankt!

Amen.